

fang at gøre Brug af den ved Lovforslaget givne Adgang til at hjælpe de arbejdsløse, og Bestemmelsen om Understøttelsens Ydelse efter faste Regler indenfor Kommunen vil i høj Grad bidrage til at skabe Ensartethed i Behandlingen af de arbejdsløse.

Med Hensyn til Bekostningen ved Forslagets Gennemførelse ligger det i Sagens Natur, at det ikke vil være muligt at opstille en blot tilnærmelsesvis rigtig Beregning herom, og man maa derfor henholde sig til et Skøn baseret paa tidligere Udgifter til fortsat Hjælp til arbejdsløse. Disse androg i Regnskabsaaret 1926—27 ca. 10 Mill. Kr. Dengang var Arbejdsløsheden imidlertid omtrent dobbelt saa stor som den efter det foreliggende maa antages at blive i Aaret 1929—30. Selv om man ikke som Følge heraf tør reducere Udgifterne til Halvdelen, mener man dog i Betrag-

ning af, at Understøttelserne skal ydes efter et Skøn, at turde anslaa de samlede Udgifter til højst at ville andrage 5 Mill. Kr. om Aaret, hvoraf Arbejdsløshedsfonden altsaa skal bære 3,3 Mill. Kr. Da tilsvarende Udgifter under de forhaandenværende Forhold maa antages i vidt Omfang at udredes af Kommunerne, vil den nævnte Refusionsbestemmelse betyde en væsentlig Lettelse for disse. Med Hensyn til Arbejdsløshedsfondens Stilling bemærkes, at Formuen pr. 1. Oktober 1929 udgjorde ca. 8 Mill. Kr., og at den Forøgelse af Udgifterne, som vil blive en Følge af Forslaget til en ny Arbejdsløshedslov først vil indtræde efter den 1. Oktober 1930.

Ifølge § 3 skal nærværende Lov træde i Kraft straks og kun gælde midlertidigt, indtil den nye Arbejdsløshedslov med de deri indeholdte Bestemmelser om Krisehjælp træder i Kraft.